

Arrest

nr. 77 879 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat J. VERDIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 december 1993 te Kingongo (Eldoret, Rift Valley Province). Je bent van Kikuyu afkomst. Toen je acht maanden oud was gingen je ouders uit elkaar. Je moeder ging weg. Je had sindsdien geen contact meer met haar. Ze maakte geen deel uit van je leven. Je groeide op bij je grootmoeder, de moeder van je vader in Yamumbi (Eldoret, Rift Valley Province). Na de dood van je grootmoeder keerde je terug naar Kingongo. Je ging bij je vader, je stiefmoeder en je halfbroer en halfzus wonen. Je stiefmoeder is van Kalenjin herkomst. Je liep school in Kingongo. Op 5 maart 2009 overleed je vader. Je bleef bij je stiefmoeder wonen. Na de vakantie in augustus 2009 mocht je van je stiefmoeder niet terugkeren naar school. Ze zei dat het tijd werd dat je

huwde en dat je haar huis verliet. Toen ze zag dat je zelf geen actie ondernam zocht ze een man voor jou. Eind november 2009 liet ze je weten dat ze een man gevonden had voor jou. Je liet haar weten dat je niet wilde trouwen en dat je nog verder wilde studeren maar dit weerhield haar niet verdere regelingen te treffen. Begin december 2009 werd je voor het eerst voorgesteld aan (J.R.), je toekomstige echtgenoot. Op 12 december 2009 kwam (J.) terug en bracht hij de bruidsschat mee. Enkele dagen later vertelde je stiefmoeder je dat je besneden moest worden voor het huwelijk. Je weigerde dit mede omdat de Kikuyu hun meisjes niet meer besnijden. Na een tijdje kwam je stiefmoeder je zeggen dat ze de nodige regelingen getroffen had voor je besnijdenis en dat je op 20 december 2009 besneden zou worden. Je weigerde wederom. Je stiefmoeder liet je weten dat je geen keus had omdat de bruidsschat reeds betaald was. Je ging naar de pastor van de pinksterbeweging in je dorp, (Jo.M.) voor hulp. Je kende hem al vele jaren. Hij was echter niet thuis. Je besloot op 16 december 2009 hulp te zoeken bij het dorps hoofd van Kingongo. Deze stelde echter dat hij je niet kon helpen omdat hij niet wilde tussenkomen in culturele zaken. Toen je beseftte dat de voorziene datum voor uw besnijdenis dichterbij kwam, nam je je spullen bij elkaar en ging je terug naar de pastor. De pastor zei je dat je best een tijdje bij hem kon blijven. Je bleef vier dagen in het huis van de pastor. De pastor ging naar de politie om te zien of zij je konden helpen aangezien je stiefmoeder je overal zocht. De politie liet echter weten dat ze niets konden doen omdat je stiefmoeder aanwezig moest zijn opdat ze iets zouden kunnen doen. De pastor probeerde je stiefmoeder te overhalen mee te komen om een oplossing te zoeken maar ze wilde er niets van horen. Uiteindelijk kwam je stiefmoeder met haar broers naar het huis van de pastor om je te zoeken. Ze schreeuwden en smeten met stenen. De pastor wist hen er van te overtuigen dat je niet bij hem verbleef. Die nacht kwam ook (J.R.) je zoeken bij de pastor. Ook hij werd er van overtuigd dat je je niet bij de pastor verborgen hield. Die ochtend reisde je met de pastor naar Kamu Kunji (Eldoret, Rift Valley Province). Daar verbleven jullie een tweetal dagen bij een vriend van de pastor. Een man van de kerk kwam jullie vertellen dat je stiefmoeder nog steeds naar je op zoek was en dat ze je ook in het huis van de pastor was komen zoeken. Jullie reisden verder naar Nakuru en van daaruit naar een dorp in de omgeving van Nakuru waar jullie bij twee missionarissen verbleven. De pastor vertrok terug en liet je daar achter. De missionarissen zorgden voor u. Af en toe kwam de pastor terug. Je stiefmoeder en de man met wie je moest huwen waren nog steeds op zoek naar jou. De missionarissen beloofden een oplossing te zoeken. Jullie reisden samen naar Nairobi. Op 10 januari 2010 verliet je samen met de twee missionarissen het land. Op 11 januari 2010 vroeg je te Brussel bij de Dienst Vreemdelingen zaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat je er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je vertelde dat je vreest gedood te zullen worden door je stiefmoeder en door de man met wie je moest huwen omdat je weigerde met hem te huwen en hij de bruidsschat al betaald had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 26 juli 2011, hierna CGVS 1, p.18). Je stelde eveneens gezocht te worden door de Keniaanse autoriteiten omdat je het huwelijk weigerde (zie gehoorverslag CGVS 1, p.18).

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat je geen bescherming had kunnen krijgen van de Keniaanse autoriteiten daar het gedwongen uithuwelijken van een minderjarig meisje alsook vrouwelijke genitale verminking bij wet verboden zijn in Kenia. Je vertelde dat de pastor je zei naar de politie te gaan maar dat je dacht dat je stiefmoeder je overal zocht (zie gehoorverslag CGVS 1, p.10). De pastor ging dus zelf naar de politie, naar je verklaarde, en kreeg daar te horen dat ze niets konden doen omdat je stiefmoeder er niet bij was. Hierop probeerde de pastor je stiefmoeder te vragen mee te gaan naar de politie maar dit weigerde ze (zie gehoorverslag CGVS 1, p.11). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of je geen hulp kon krijgen van de autoriteiten, antwoordde je slechts dat je de autoriteiten niet kende en dat je ook geen organisatie kende waar je eventueel hulp kon krijgen en die je kon bijstaan (zie gehoorverslag CGVS 1, p.13). Toen hierop gevraagd werd of je je hierover dan niet kon informeren, eventueel met de hulp van de pastor, antwoordde je slechts dat dit niet mogelijk was, dat je het niet wist (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk bescherming door de autoriteiten mogelijk is in Kenia en in Eldoret tegen gedwongen huwelijk voor minderjarige meisjes en tegen gedwongen besnijdenis en dat er wel degelijk organisaties zijn in Kenia maar ook specifiek in Eldoret die meisjes helpen en ondersteunen bij het zoeken naar bescherming en hulp en bij hun poging te ontkomen aan een gedwongen huwelijk of gedwongen besnijdenis (zie informatie in het administratieve dossier). In het licht van deze informatie is het weinig geloofwaardig dat u nergens enige bescherming had kunnen krijgen, noch van de officiële autoriteiten, noch van de traditionele autoriteiten tegen de vervolging door uw stiefmoeder en de man met wie u moest trouwen. Meer nog, is het weinig geloofwaardig dat, zoals u beweerde, de politie u zou zoeken omdat u weigerde te huwen en weigerde de besnijdenis te ondergaan.

Er dienen echter eveneens een aantal bijkomende bedenkingen gemaakt te worden bij de verklaringen die je voor het Commissariaat-generaal aflegde ter ondersteuning van je asielaanvraag die de geloofwaardigheid van je verklaringen verder ondermijnen.

Zo weet je maar bitter weinig van je toekomstige echtgenoot met wie je weigerde te huwen. Je wist niet van waar je stiefmoeder hem kende (zie gehoorverslag CGVS 1, p.11). Je kon niet zeggen of hij nog andere vrouwen had (zie gehoorverslag CGVS 1, p.11). Je wist niet hoe oud hij was (zie gehoorverslag CGVS 1, p.12). Je wist niet van welk dorp hij kwam (zie gehoorverslag CGVS 1, p.12). Je wist niet welk beroep hij had (zie gehoorverslag CGVS 1, p.12). Ook spontaan kon u verder niets vertellen over de man met wie je moest trouwen (zie gehoorverslag CGVS 1, p.12). Daar je reeds sinds november 2009 wist dat je met deze man zou moeten huwen, mag redelijkerwijs toch van jou verwacht worden dat je op zijn minst toch enkele gegevens met betrekking tot deze man kon verschaffen. Je was hiertoe duidelijk niet in staat daar je naast zijn naam en zijn etnie, zelfs spontaan, niets anders over deze man kon vertellen.

Je vertelde dat je voor het huwelijk besneden diende te worden (zie gehoorverslag CGVS 1, p.10). Je voegde toe dat je stiefmoeder je zelfs brieven toonde van een specialist waarin stond wanneer je besneden zou worden en hoe lang je daar zou moeten blijven en je alle details gaf van de regelingen die ze getroffen had (zie gehoorverslag CGVS 1, pp.10-13). Het is echter weinig geloofwaardig dat je stiefmoeder, wetende dat je niet wilde huwen en wetende dat je ook de besnijdenis weigerde, je deze brieven zou tonen en je zou verwittigen van de voorziene datum voor de besnijdenis daar dit je de kans zou geven weg te vluchten voordat het zo ver was. Bovendien worden doorgaans de meisjes die besneden worden totaal niet op de hoogte gebracht van wat er gaande is en er wordt hen meestal niet veel uitleg gegeven op het moment zelf, laat staan dat ze er op voorhand van op de hoogte zouden gebracht worden. Dit eveneens om verzet te voorkomen. Toen je met deze informatie geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal reageerde je slechts door te zeggen dat je stiefmoeder het je gewoon zei en dat je geen keus had (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom je stiefmoeder je dit alles wel op voorhand meegedeeld zou hebben.

Ook met betrekking tot de redenen waarom je niet besneden wilde legde je een bedenkelijke verklaring af. Zo vertelde je dat je niet besneden wilde worden omdat dat een Kalenjin gebruik is en omdat dat binnen jou gemeenschap, de Kikuyu gemeenschap, niet geaccepteerd wordt (zie gehoorverslag CGVS 1, p.13). Vrouwenbesnijdenis is echter wel een traditioneel Kikuyu gebruik. Desalniettemin wordt deze traditie niet meer binnen alle Kikuyu families opgevolgd wat echter nog niet wil zeggen dat iemand die de traditie wel opvolgde, hierdoor niet meer geaccepteerd zou worden binnen de gemeenschap.

Je haalde aan dat je op 16 december 2009 naar de chiefting ging om bescherming te vragen (zie gehoorverslag CGVS 1, p.10). Je voegde er aan toe dat de chiefting zei dat hij niets kon doen en dat hij niet kon tussenkomen in zaken van de cultuur van je stiefmoeder (zie gehoorverslag CGVS 1, p.10). Je was echter niet in staat de naam van de chiefting te geven (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14). Je kon niet zeggen waar de chiefting woonde in Kingongo (zie gehoorverslag CGVS 1, p.15). Je wist evenmin van welke etnie de chiefting was (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14), hetgeen des te bedenkelijk is daar je vertelde dat de chiefting zei dat hij niet kon tussenkomen in zaken van de cultuur van je stiefmoeder. Bovendien verklaarde je dat de chiefting in het dorp de chiefting was voor alle mensen van alle etniën (zie gehoorverslag CGVS 1, p.14). Het is uiterst bedenkelijk dat een traditioneel dorpsvoorman zou zeggen dat hij niet kan tussenkomen in traditionele en culturele zaken daar dit net zijn taak is. Toen door het Commissariaat-generaal hiernaar gepolst werd bij jou, stelde je het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 1, p.15).

Je vertelde hulp gekregen te hebben van de pastor van je kerk, (Jo.M.) (zie gehoorverslag CGVS 1, pp.11,15). Je wist dat hij getrouwd was maar slaagde er niet in te zeggen hoe zijn vrouw heette (zie gehoorverslag CGVS 1, pp.15-16). Je stelde dat ze niet samen wonen maar kon ook niet zeggen waar de echtgenote van de pastor dan wel woonde of hoe het kwam dat ze niet samen woonde (zie gehoorverslag CGVS 1, p.15). Je slaagde er ook niet in de namen van de kinderen van de pastor te geven en wist niet hoe oud zijn kinderen waren (zie gehoorverslag CGVS 1, p.16). Je wist niet van welk dorp de pastor oorspronkelijk afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS 1, p.16). Daar hij de pastor was van jouw kerk en hij, naar je verklaarde, daar reeds pastor was toen je er op je zes jaar kwam, mag redelijkerwijs toch aangenomen worden dat je toch iets meer kon vertellen over de pastor en zijn familie, des te meer daar je zelf verklaarde dat zijn vrouw en kinderen in de vakanties wel bij hem kwamen inwonen (zie gehoorverslag CGVS 1, p.16).

Aangaande je verklaringen met betrekking tot de missionarissen die je hielpen het land te verlaten kunnen ook een aantal bedenkingen gemaakt worden. Je vertelde dat het missionarissen waren maar kon niet zeggen tot welke kerk ze behoorden (zie gehoorverslag CGVS 1, p.9). Je kende hun namen niet, zelfs niet enkel hun voornamen en wist niet van welke nationaliteit ze waren (zie gehoorverslag CGVS 1, p.9). Je slaagde er niet in te verduidelijken van waar de pastor die je bij hen bracht hen kende (zie gehoorverslag CGVS 1, p.9). Daar dit de mensen waren die je hielpen het land te ontvluchten en je

voor jullie vertrek toch een tweetal weken bij hen verbleef (zie gehoorverslag CGVS 1, p.11, 17), mag redelijkerwijs aangenomen worden dat je toch een aantal basisgegevens kan verschaffen met betrekking tot deze mensen, hetgeen duidelijk niet het geval is.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat je er niet in slaagde een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je was niet in het bezit van enig document dat een controle van je reisweg of je identiteit mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster dient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011 een verzoekschrift in "*strekken tot annulatie en schorsing*". Zij vraagt deze beslissing "*te vernietigen en de schorsing ervan te horen bevelen*".

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster legt op 28 februari 2012 een schrijven neer waarin zij stelt dat zij het origineel van haar geboortecertificaat kon bekomen. Zij voegt een kopie van dit geboortecertificaat bij dit schrijven en stelt dat zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) had moeten worden bijgestaan door een voogd, hetgeen mogelijk een bijkomende grond kan opleveren voor een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij vraagt dan ook een heropening van de debatten te bevelen teneinde partijen de kans te geven hierover schriftelijk standpunt in te nemen.

2.4. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13) thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is en dat verzoekster tijdens het eerste gehoor op het CGVS van 26 juli 2010 wel degelijk werd bijgestaan door haar voogd, dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asiëldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908). Het door verzoekster bijgebrachte extra stuk werd aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten. Derhalve wordt dit, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Inzake de beschermingsmogelijkheden stelt zij dat verweerder een vage bewering en stellingname doet waarmee verzoekster tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd. Verweerder blijft in gebreke om de naam te noemen van een organisatie of vrouwenbeweging. Verweerder betwist niet dat de politie meedeelde dat zij niets kon ondernemen omdat haar stiefmoeder er niet bij was of omdat het niet haar

biologische ouders waren die haar verplichtten tot een huwelijk en een besnijdenis. Bovendien kan van een minderjarig meisje van 16 of 17 jaar niet worden verwacht dat zij weet wat al dan niet is verboden volgens de wet of dat zij weet heeft van het bestaan van organisaties die helpen in zulke omstandigheden. Verweerder kan niet ernstig betwisten dat de Keniaanse overheid geen hulp of bescherming bood aan verzoekster.

Verzoekster erkent dat zij misschien wel bitter weinig weet over haar toekomstige echtgenoot. Zij heeft hem slechts drie keren kort ontmoet. Nochtans gaf zij een persoonsbeschrijving tijdens het interview. Zij beschrijft haar aanstaande als iemand met een gemiddelde lichaamsbouw, rond de 30 jaar, behorende tot de Kalinjin-tribe en met een donkere huidskleur. Voor het overige is het logisch dat zij weinig bijzonder weet over J.R. Zij sprak met hem maar weinig omdat het huwelijk tegen haar wil werd opgedrongen. Verzoekster vertelde gedetailleerd en precies over de praktische regeling inzake haar geplande besnijdenis. Toch vindt verweerder ook deze ongeloofwaardig daar waar haar stiefmoeder haar alle details en afspraken uit de doeken zou hebben gedaan, wetende dat verzoekster niet wilde trouwen en niet besneden wilde worden. Kortom, verweerder vindt het relaas ongeloofwaardig, of verzoekster nu oppervlakkig of gedetailleerd antwoordt.

Waar haar bedenkelijke verklaringen worden verweten inzake de reden waarom zij niet besneden wilde worden, blijkt volgens verzoekster vooringenomenheid uit de argumentatie van verweerder. Eigenlijk hoeft zij zelfs geen uitleg te geven waarom zij niet wil besneden worden. In eerste instantie wilde zij dit niet omdat deze traditie niet meer wordt gevolgd binnen haar Kikuyu-familie. Bovendien zou dit kunnen worden opgevat als een akkoord met een huwelijk. Naast het feit dat vrouwenbesnijdenis geen deel uitmaakt van haar cultuur en traditie (binnen haar familie) is zij hier ook principieel tegen. Het blijft een aantasting van fysieke integriteit die aan minderjarige tienermeisjes wordt opgedrongen. Uit diverse rapporten van Amnesty International blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Kenia frequent voorkomt en dat strafrechtelijke vervolging van de daders nauwelijks of niet voorkomt. Indien het al tot een rechtszaak komt krijgen de daders vaak kwijtschelding van straf.

Verzoekster benadrukt dat verweerder geen tegenstrijdigheden kon ontwaren in haar verklaringen. Dat zij weinig wist over de pastor wijt zij aan het feit dat zij slechts vier dagen bij hem verbleef. Toch wist zij een aantal dingen over hem te vertellen. Zij heeft tijdens haar verblijf de echtgenote noch de kinderen van de pastor gezien zodat het logisch is dat zij de voornaam van diens vrouw niet kent.

3.1.2. Verzoekster voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder heeft volgens haar geen behoorlijk en autonoom onderzoek gedaan naar aanleiding van de tijdens de gehoren aangehaalde vluchtredenen. Door zich haast uitsluitend te baseren op subjectieve beschouwingen, algemene en vage informatie is verweerder onzorgvuldig tewerk gegaan.

Verzoekster roept meer specifiek de schending in van de hoorplicht. Volgens haar is de overheid verplicht om, alvorens zij een beslissing neemt, alle gegevens die haar beslissing zullen ondersteunen mede te delen en moeten deze het voorwerp uitmaken van een debat. Gelet op het contradictoir karakter van het verhoor moet de kandidaat-asielzoeker een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. Dit betekent dat verweerder eerst de essentiële gegevens moet meedelen en dat verzoekster daarna de mogelijkheid moet krijgen om het volledige dossier in te kijken voorafgaand aan de hoorzitting.

Uit de zorgvuldigheidsplicht vloeit tevens voort dat geen feit als bewezen of niet-bewezen mag worden beschouwd alvorens bij haar direct en persoonlijk inlichtingen zijn ingewonnen of zij in de gelegenheid wordt gesteld stukken neer te leggen die een concrete weergave zijn van de feiten of haar toestand.

In casu is het volgens verzoekster duidelijk dat verweerder zich bij het nemen van de beslissing niet heeft gebaseerd op het vluchtverhaal dat werd uiteengezet. Daardoor werd een grove beoordelingsfout gemaakt en is het redelijkheidsbeginsel miskend. Bijgevolg is *“de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door het ministerie in casu niet vervuld”*.

3.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

3.2.2. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ (administratief dossier, stuk 17), dat zij een vragenlijst van het CGVS beantwoordde en indiende (*ibid.*, stuk 16), dat zij een eerste maal uitvoerig werd gehoord bij het CGVS op 26 juli 2010, waarbij zij werd vergezeld door haar voogd (*ibid.*, stuk 11) en dat zij nadien, nadat zij hierom zelf verzocht, nogmaals werd gehoord bij het CGVS op 22 februari 2011 en hierbij werd bijgestaan door haar advocaat (*ibid.*, stukken 3 en 7). Derhalve heeft zij ruimschoots de kans gehad haar standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

3.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met verweerders stellingname inzake de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst, betoogt dat de overheid verplicht is om alle gegevens die de beslissing zullen ondersteunen voor deze beslissing te nemen mee te delen en aan een debat te onderwerpen en stelt dat aan een asielzoeker, gelet op het contradictoire karakter van het verhoor, de essentiële gegevens moeten worden meegedeeld die de overheid in haar beslissing wil betrekken waarna de asielzoeker de mogelijkheid moet krijgen het volledige dossier in te kijken voorafgaand aan het gehoor, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen rechtsregel die de commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Daarenboven blijkt dat verzoekster een kopie van de door haar ingediende vragenlijst ontving (*ibid.*, stuk 16). Verder blijkt uit het dossier dat verzoekster en haar raadsman voorafgaand aan de gehoren bij het CGVS geen inzage hebben gevraagd van het dossier. Evenmin formuleerden zij gedurende de gehoren enige opmerking omtrent het feit dat verzoekster voorafgaand aan de gehoren inzage zou hebben gevraagd of had dienen te krijgen. Derhalve is de *post factum* bewering dat zij geen inzage zou hebben gekregen voor het gehoor niet ernstig.

3.2.4. Verzoekster beticht het CGVS van vooringenomenheid, doch dergelijke vooringenomenheid kan uit de motivering dat zij bedenkelijke verklaringen aflegde inzake de redenen waarom zij niet besneden wilde worden geenszins worden afgeleid. Verzoekster laat na haar aantijging te onderbouwen aan de hand van concrete argumenten en brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Dient te worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor een gedwongen huwelijk en besnijdenis doch de geloofwaardigheid van haar relaas wordt ondergraven doordat zij uiterst vage verklaringen aflegde omtrent de man met wie zij diende te huwen. Verzoekster kon niet preciseren of hij reeds andere vrouwen had. Evenmin wist zij van waar haar stiefmoeder deze persoon kende. Gevraagd of zij, behoudens diens naam en etnie, nog iets anders wist over de man met wie zij moest trouwen, antwoordde verzoekster ontkennend. Verzoekster kon ook niet aangeven van welk dorp deze persoon kwam. Gevraagd hoe oud hij was, antwoordde zij: *“dat zeiden ze me nooit”*. Voorts wist zij niet of in het kader van haar bruidsschat ook geld werd betaald. Evenmin kon zij preciseren welk beroep deze man had (administratief dossier, stuk 11, p.11-12). Dat verzoekster een persoonsbeschrijving zou hebben gegeven van de persoon met wie zij moest huwen vindt bijgevolg geenszins steun in het administratief dossier en de beschrijving die thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd is *post factum* en derhalve niet dienstig. Verzoekster tracht ten onrechte haar vergaande onwetendheid betreffende deze persoon te vergoelijken doordat zij niet wilde huwen en weinig met hem sprak. Zij zou immers reeds sedert november 2009 hebben geweten dat zij met hem moest huwen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dit kader zou hebben geïnformeerd omtrent deze man en dat zij over hem minstens enkele gegevens zou kunnen verschaffen. Desalniettemin bleek zij hiertoe niet in staat en kon zij, naast diens naam en etnie, zelfs spontaan, niets over deze man vertellen.

Bovendien is de door verzoekster geschetste gang van zaken, zoals deze blijkt uit haar in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, niet aannemelijk. Zo is het niet geloofwaardig dat haar stiefmoeder, wetende dat verzoekster tegen een huwelijk en tegen een besnijdenis was gekant, haar de brieven zou tonen waarin stond wanneer zij zou worden besneden en hoe lang zij daar zou moeten blijven en haar alle details zou geven van de regelingen die zij getroffen had. Op deze manier gaf haar stiefmoeder haar immers net de kans weg te vluchten voordat het zover was. Wanneer verzoekster werd geconfronteerd met het feit dat, om eventueel verzet te voorkomen, meisjes doorgaans niet op de hoogte worden gebracht van wat er gaande is en meestal zelfs niet veel uitleg krijgen op het moment zelf, laat staan dat zij op voorhand op de hoogte zouden worden gebracht, kwam zij niet verder dan te stellen dat haar stiefmoeder het haar zei en dat zij geen keuze had. Dit is echter geen afdoende uitleg om te verklaren waarom haar stiefmoeder, die wist dat zij tegen haar huwelijk en besnijdenis gekant was, haar op voorhand alle details inzake haar besnijdenis zou verschaffen.

Daarenboven verklaarde verzoekster dat zij naar de chieft van haar dorp zou zijn gegaan om bescherming te vragen doch legde zij ook omtrent deze persoon erg vage verklaringen af, en dit ondanks dat haar dorp niet groot was. Zo bleek zij zelfs de naam van deze chieft niet te kunnen geven. Evenmin wist zij van welke etnie deze was. Hoe deze chieft aan de macht kwam wist verzoekster ook niet. Daarenboven kon zij, ondanks dat zij naar hem zou zijn gegaan, niet aangeven waar de chieft woonde. Wanneer verzoekster werd gevraagd hoe het kwam dat zij over deze chieft, ondanks dat zij naar hem ging om hulp en het dorp niet zo groot was, in het geheel niets kon vertellen, kon zij hiervoor geen uitleg verschaffen doch stelde zij slechts: *“Ik weet het niet van hem”* (*ibid.*, p.14-15). De commissaris-generaal motiveert bovendien met recht dat het uiterst bedenkelijk is dat een traditioneel dorpshoofd, wanneer hij verzocht wordt om bescherming, zou zeggen dat hij niet kan tussenkomen in traditionele en culturele zaken aangezien hij in deze de lokale autoriteit is. Voorts blijkt uit verzoeksters in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen dat zij voor deze vaststelling evenmin een verklaring had doch zich andermaal vergenoegde met te stellen het niet te weten.

Verzoekster verklaarde verder dat zij, nadat zij vergeefs de chieft om hulp vroeg, de hulp zou hebben ingeroepen van de pastor van haar kerk. Ook omtrent deze persoon legde zij vage verklaringen af. Ondanks dat deze persoon, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen, de pastor was van haar kerk, hij er reeds pastor was toen zij er op zesjarige leeftijd aankwam en zijn vrouw en kinderen in de vakanties bij hem kwamen inwonen en ondanks dat verzoekster tevens verklaarde dat deze pastor een belangrijke rol speelde in haar leven, haar veel goede dingen leerde in de kerk, haar bijstond toen zij problemen had en haar hielp het land te ontvluchten (*ibid.*, p.7), bleek zij niet in staat de naam van diens vrouw te geven. Waar deze vrouw woonde of waarom zij en de pastor niet samenwoonden wist zij evenmin. Van welk dorp de pastor oorspronkelijk afkomstig was wist zij ook niet. Verder wist zij niet welke de namen waren van de kinderen van de pastor, noch wat hun leeftijd was (*ibid.*, p.15-16). Gelet op het feit dat de pastor reeds sedert jaar en dag de pastor van haar dorp en kerk was, een belangrijke rol speelde in haar leven en haar hielp bij haar problemen kon van verzoekster redelijkerwijze meer kennis over deze persoon worden verwacht, te meer daar zij bij haar vlucht vier dagen bij hem zou hebben verbleven.

Voorts stelde verzoekster dat zij vervolgens in het kader van haar vlucht door de pastor naar een man werd gebracht bij wie zij twee dagen verbleef, doch legde zij inzake deze persoon uitermate vage verklaringen af. Zo bleek zij zelfs diens naam niet te kennen, wist hij niet wie die man was en kon zij evenmin preciseren of deze al dan niet was gehuwd (*ibid.*, p.16).

Ook aangaande het verdere verloop van haar vlucht legde verzoekster frappant vage verklaringen af. Zij beweerde immers vervolgens naar een dame en een man, beide missionaris, te zijn gebracht doch kon hierover niet de minste precisering geven. Ondanks dat zij gedurende twee weken bij hen zou hebben verbleven en zij haar nadien naar België vergezelden, kon zij zelfs de naam van het dorp waarin zij woonden niet geven. Hun namen en zelfs hun voornamen bleek zij evenmin te kennen. Voor welke kerk zij werkten wist verzoekster ook niet. Verder kon zij niet preciseren van welke nationaliteit zij waren. Tevens wist zij niet van waar de pastor deze mensen kende (*ibid.*, p.9, 16-17).

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt nog des te meer daar zij over haar reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek zij geen precisering te kunnen verstrekken inzake het voor haar gebruikte reisdocument, kon zij zelfs niet aangeven welke kleur dit document zou hebben gehad en kon zij niet preciseren wie voor haar reis betaalde of hoeveel voor haar reis werd betaald. Met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde wist zij evenmin (*ibid.*, p.9-10; stuk 17, nr.21, 33-34).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Bijgevolg vermag kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

Ten aanzien van de algemene bewering dat de bestreden beslissing enkel zou zijn gebaseerd op subjectieve beschouwingen, algemene en vage informatie, alsmede dat haar vluchtedenen niet zouden zijn onderzocht, kan nog worden opgemerkt dat deze, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag mist nu deze redenen en haar verklaringen wel degelijk en terdege werden onderzocht. Deze bewering doet geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen, dewelke hun grondslag vinden in verzoeksters verklaringen en in het administratief dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.8. Gelet op de *sub* 3.2.7. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.9. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verweerder een grove beoordelingsfout zou hebben gemaakt noch dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding

bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan *in casu* niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS